

стареца, трѣбваше да пита насъ. Ние мълчаливо се споглеждахме, а очитѣ ни свѣтѣха отъ радостъ и гордостъ.

Най-близъкъ човѣкъ на дѣда Живко бѣхъ азъ, защото нашата кѣща и неговата опираха гърбоветѣ си, а ограда между двороветѣ ни нѣмаше. А, може би, по-важно бѣше близкото приятелство, което свързваше моя дѣдо съ дѣдо Живко, макаръ че дѣдо ми почиваше вече въ буренясалитѣ селски гробища.

II.

Помня и до днесъ единъ день. Бѣше Върбница — първиятъ пролѣтенъ празникъ. Бѣхъ излѣзълъ предъ кѣщи и очаквахъ мама да се върне отъ черква и ми донесе върбово вѣнче, съ което украсяваше главата ми всѣка година на този день. Върбитѣ люлѣеха клони и ронѣха дъждъ отъ реси. Азъ слушахъ нѣжното шумолене на реситѣ, веселитѣ закачливи цвъртения на врабцитѣ и душата ми трѣпнѣше отъ радостъ. Така се бѣхъ унесълъ, че не чухъ

кога мама се бѣше приближила и сложи вѣнчето на главата ми. Неочаквано, въ дъното на улицата израстна едрата снага на дѣдо Живко. Щомъ го зърнахъ, сърдцето ми затрепера отъ радостъ. Спрѣхъ се. Дѣдо Живко се приближи. Той стискаше подъ мишница грижливо завито въ книга нѣщо. Като се изравни съ

насъ, той се спре и ни поздрави засмѣнъ. Мама го покани у дома. Той се усмихна, кимна съ глава и ни последва. Азъ не снесахъ очи отъ завитото. Горѣхъ отъ любопитство да узная какво се крие тамъ. Като седна на трикракото столче, дѣдо Живко започна да разгъва пакета.

— Това съмъ приготвилъ за тебе, Димко. Да ме споменувашъ. — И той разгъна бѣлата хартия, изъ която лъсна жълта кутийка грижливо изрѣзана, споена съ бѣли